

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת תזריע - החודש תשע"ט

בְּרִית הַמִּלָּה

ומי הִיָּה הָרֹאשׁוֹן שֶׁעָשׂוּ
לוֹ בְּרִית מִלָּה כְּשֶׁהוּא הָיָה
בְּגִיל 8 יָמִים? יִצְחָק אָבִינוּ!
אֲבָרְהָם אָבִינוּ מִל אֶת יִצְחָק,
בְּנוֹ כְּשֶׁהָיָה בֶן שְׁמוֹנֶת יָמִים,
כְּמוֹ שֶׁצֻוָּהוּ ה'.

מֵאֲזוּ וְעַד הַיּוֹם מִמֶּשׁ כְּמַעַט
כָּל בְּנֵי עַם יִשְׂרָאֵל מְקִיָּמִים
אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת בְּמִסְרִינָה
רַבָּה מְאֹד. אֲשֶׁרִינוּ שֶׁזִּכְיִנו
לִהְיוֹת עִם שָׁל ה'.

בְּתַחֲלַת פָּרֶשֶׁת תְּזַרֵּעַ הַתּוֹרָה
מְדַבֶּרֶת עַל מִצְוַת בְּרִית
הַמִּלָּה. בְּרִית הַמִּלָּה הִיא
מִצְוָה מִיְחָדָת שְׁבָה אֲנַחְנוּ
כוֹרֵתִים בְּרִית עִם ה'. ה' בָּחַר
בְּנוֹ לִהְיוֹת עִם סִגְלָה וְאֲנַחְנוּ
מַצְדִּנוּ מִתְחַיִּבִים לְקַבֵּל אֶת
מִצְוֹתָיו וְתוֹרָתוֹ.

זוֹכְרִים מִי הִיָּה הָרֹאשׁוֹן שֶׁעָשָׂה
בְּרִית מִלָּה? נֶכּוֹן, הִיָּה זֶה
אֲבָרְהָם אָבִינוּ! ה' צִוָּה אוֹתוֹ
לַעֲשׂוֹת לְעַצְמוֹ בְּרִית מִלָּה
כְּשֶׁהוּא הָיָה בֶן 99 שָׁנָה!

2 שַׁעַת
סִיפּוּר

4 כְּרֶשֶׁת
הַחֹדֶשׁ

ערוץ מאיר
לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

תאר לשם כבוד

תולי היה כלבו הנאמן של המושל. היה זה כלב מיוחד במינו, המושל היה קשור אליו בכל נימי נפשו. הוא קבל אותו במתנה כשהיה גור קטן. ידיד וחבר קרוב של המושל העניק לו את הגור, וספר שמדבר בן מיוחד ונדיר בעל נאמנות בלתי רגילה ובעל כשר קליטה מכלא.

המושל אמן את הגור, ומאז היה לבן טפוחיו. היה ביניהם קשר מיוחד. הכלב הבין את שפת בעליו, והבעלים הבינו את שפת הכלב. אי אפשר היה שלא להתפעל מנאמנותו המכלאה של הכלב לבעליו.

אבל החיים עושים את שלהם, ועוד יותר הזמן, והכלב התחיל להזקין. רובץ היה על השטיח העבה ליד האח, ריר נגר מפיו, עיניו משפלות, ומבע פניו אומר מסכנות.

המצב שרק הלא והדרדר, והיו עוד אלוצים שונים, גרמו למושל להבין שאין ברירה, ואי אפשר להשאיר את הכלב בבית במצבו הנוכחי. מאידך, גם להגר אותו לא רצה המושל, רק המחשבה על כך גרמה לו חלחלה נוראית.

האופציה היחידה שנותרה פתוחה הייתה לשלח את הכלב לחפשי. להסיע אותו לקצה העיר שם נמצא היער הגדול, המהנה בין היתר בבית חם לחיות הבר, ושם בין החיות יוכל הכלב לחיות את שארית חייו.

אבל המושל עדין לא היה רגוע מהמחשבה, שכן ישלח את הכלב אל היער, בלי הגנה, בלי אמצעי הגנה והתקפה. הרי הוא לא הרגל מעולם להתמודד מול חיות בר, ועוד עכשו כשמצבו כל כך גרוע. הוא חס על כלבו האהוב, והחליט שבמצב שנוצר עליו לעשות בעבורו את המקסימום האפשרי.

בעבור הכלב נתפרה חליפה מיוחדת במינה. רעמת אריה, פרות דב, כרעי זאב וזנב נמר - אלו היו רח חלק מהמרכיבים של חליפת המגן המשריגת שבה הצטייד תולי הזקן. ועתה לא נותר למושל אלא לקוות שתולי המפחיד ירתיע את החיות וימנע מהם להתקרב לקשיש המסכן.

הכלב יצא לדרך החדשה, וחיש מהר עברה חרשת שמועות ביער. מפה לפה העברה השמועה על החיה

- 'ברוך הנמצא!' עלתה כמין נהימה מפונו של הכלב.

- 'ומי כבוד?' התענין השועל בצדינות.

תחלה נבון קמעה, השועל היה הראשון שהתענין בו ישירות. אחר כך דקף את רעמתו ואמר: 'יש לי רעמה של אריה!'

- 'כן, כן', הנהן השועל, 'את זה רואים מצין, אבל מי כבוד?'

לטרף את גבו ואמר: 'פרוה לי של דב!'

- 'אכן, גם בזה הבחנתי. אבל מי כבוד?'

נעמד על רגליו גבוה ככל האפשר ואמר בעצבנות מה: 'כרעי של זאב ערבות!'

- 'גם זה נכרי!' לא הרפה השועל, 'אבל מי כבוד?' המשיך בצדינות מכח הספק.

כשפש בזנבו ואמר: 'יש לי זנב של נמר!'

הפעם פנה השועל ישירות, הוא לא התפנן להרפות: 'אבל מי אתה?!?!'

רבץ תחתיו ואמר: 'אני... אני כלב!'

הסיפור באדיבות "שלום לעם"

המוזרה שמסתובבת ביצר. החיות הציצו מרחוק וחששו להתקרב. הכלב פסע באטיות כאלו היה מלך היצר בכבודו ובעצמו, והוא בהחלט נהנה מההילה שנקשרה סביבו.

גם אל האריה מלך החיות הגיעה השמועה על החיה החדשה שהופיעה ללא הודעה מקדמת, ומהלכת בענן ומטילה אימה על יצורי היצר. האריה, יותר משחשש מפני החיה המוזרה, חשש כי עומד הוא לאבד את כסאו ואת כתריו לטובת חיה עלומת שם. הוא לא הסכים להשלים עם הרעיון והתכונן למלחמה חסרת פשרות.

בחשאי התניץ האריה עם יועצו השועל, ובקש ממנו לצאת ולהתחקות אחר החיה החדשה, ללמד את נקודות התרפה שלה, ולנסות לתהות על קנקנה.

חושש קמעה יצא השועל לדרך הבלתי ברורה. עד כה רק שמע על החיה המפלאה, הוא לא ראה אותה במו עיניו, אבל פקדתי המלך היא פקדה, והוא בהחלט מתכנן לעמוד בכבוד במשימה.

התקרב השועל אל החיה החדשה. בצדי היצר הוא מבחין בחיות המסתתרות ומביטות בסקרנות מהולה בתרדה. הוא מתקרב באטיות, ומרחוק קד קדה של כבוד:

'ברוך הבא ליצר. אני הוא השועל! קרא לעברו בקול.'

פרשת החודש

עצמאי ולא עם של עבדים. בהמשך קיבלנו את התורה בהר סיני והגענו לארץ ישראל.

המאורע המכונן הזה הוא כל כך חשוב ויסודי, שבעבורו נחשב חודש ניסן לראש החודשים, וגם נקבע חג מיוחד – חג הפסח. בחג הזה

הקרב ובא נשב כולנו בעזרת ה' סביב שולחן הסדר, ונספר ביציאת מצרים.

פרשת החודש מזכירה לנו שחשוב מאוד שנשתמש בחודשי השנה העבריים, לפי הלוח העברי. זהו לוח שמיועד במיוחד בשבילנו, בשביל עם ישראל.

לצערנו כיום אנחנו נאלצים להשתמש גם בלוח השנה הלועזי לצרכים יומיומיים, אך חשוב שנזכור שיש לנו לוח שנה מיוחד שלנו. את הדבר הזה אנחנו לומדים מפרשת החודש, וחשוב לזכור אותו בכל ימות השנה.

השבת אנחנו קוראים את הפרשה הרביעית והאחרונה שב"ארבע הפרשיות": "פרשת החודש".

בפרשת החודש אנחנו קוראים על הציווי שציווה ה' את משה לקדש את חודש ניסן, שהוא ראש החודשים לכל חודשי השנה. למרות שראש השנה חל בתשרי, ישנה משמעות מיוחדת לחודש ניסן, ולכן התורה מצווה אותנו להחשיב אותו כראש חודשים.

מדוע חודש ניסן הוא כל כך חשוב?

בחודש ניסן אירע מאורע שהוא מהחשובים ביותר בתולדות עם ישראל: יציאת מצרים. ביציאת מצרים הפכנו להיות עם לה', עם

נכון או לא?

1. אסור לעשות ברית מילה בשבת
2. אחד מסוגי הצרעת נקרא "בהרת"
3. המצורע צריך לבוא אל הלוי שיבדוק אותו
4. מי שהוא מצורע מוחלט, הוא טמא
5. צרעת קיימת רק בגוף האדם
6. המצורע צריך לשבת מחוץ למחנה
7. המצורע לעולם אינו יכול להיטהר

חידת חדגא:

למה מרמז המשפט הבא: "כאשר תספור, צא לפי החוק ובוא!"

חידת פולקע: באיזה מקרה אסור למול תינוק עד היום האחד עשר לידתו, למרות שהוא בריא לגמרי?

תכזורת

ר	צ	ר	ש	ז	ע	ב	ג	ד	י	מ
ר	נ	פ	ו	י	ר	ת	מ	י	ע	ו
א	צ	כ	ר	ו	ב	ח	פ	ט	מ	ט
ש	י	ז	ה	ע	ר	מ	צ	ו	ר	ע
ח	ת	ט	נ	ס	י	נ	מ	ז	ט	ש
ו	ר	כ	כ	כ	ת	ו	ש	נ	ד	ט
ד	ס	מ	ו	ז	מ	ז	ז	ו	ט	ו
ש	י	ה	ח	ז	י	ז	ח	ת	א	ל
י	נ	כ	נ	נ	ל	ה	א	מ	ט	מ
מ	ר	ק	ה	ס	ה	ט	ד	כ	ד	ה
נ	ו	ש	ל	ה	ת	ר	י	מ	ש	צ

ברית מילה

מצורע

שמירת הלשון

תזריע

החודש

ניסן

ראש חודשים

בוהן

טמא

טהור

מחנה

בגדים

סביב השולחן

נעמה

חיימק'ה

יונתן

טליה: איזו מחלה משונה זו הצרעת! כמה טוב שהיא לא קימת היום...

בני: אני דוקא שמעתי שיש מחלה שנקראת צרעת.

טליה: נכון, ספרו לנו בכיתה שיש מחלה שנקראת צרעת אבל היא לא באמת הצרעת שעליה מדבר בתורה. הצרעת שעליה כתוב בתורה לא קימת היום, וטוב שכן.

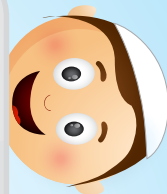
נעמה: אני דוקא לא בטוחה שזה סימן טוב שאין צרעת כיום.

בני: מה?! למה צריך שתהיה צרעת בעולם? לצערנו יש הרבה צרות אחרות. לא צריך גם את הצרעת...

נעמה: לפי מה שחקמינו מסבירים, הצרעת היא דוקא סימן טוב לעם ישראל. הרמב"ן כותב שזו היתה מחלה מיחדת שהיתה קימת רק מתי שעם ישראל היה במצב רוחני גבוה וטוב. כאשר עם ישראל הוא בדרך גבוהה, אז כל ירידה ופילול רוחנית היתה נכרת ומרגשת. הצרעת היתה מראה לאדם שהוא צריך לתקן משהו.

טליה: אה, נכון! צרעת באה על לשון הרע.

נעמה: נכון. זו דגמה לכך. לכן, למרות שמצד אחד טוב שאין לנו את המחלה הזו, אבל מצד שני זה מלמד שהמצב הרוחני שלנו אינו ברמה הנכונה. כאשר נשוב ונעלה לדרך הנכונה ויהיה לנו בית מקדש והשראת שכינה, אז עלולה לצוץ גם הצרעת כדי לסמן לנו מה צריך תיקון. כך נוכל להתקדם ולעלות עוד ועוד ולזכות לקדשה וטהרה!

בני

טליה

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה הגדולה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא

מעניין בפרשת השבוע. הצטרפו אליהם!